

μῖαν ἡμέραν νὰ κλαίης διὰ τὴν οἰκτράν θέσιν ὅπου διέκεισο, καὶ τότε ἀπερξίσαι τὸ πᾶν εἰς σὲ νὰ προσφέρω, καὶ βαθμούς καὶ τίτλους μου, ἂν μόνον παρῇς εἰς ἐμὲ τὸν ἔρωτά σου.

— Λέγεις ὅτι μὲ εἶδες νὰ κλαίω, ἀλλ' ἡπατήθης. Δὸν Ἀλαϊε, ἂν νομίζεις ὅτι ἔκλαια ὡς ἐκ τοῦ αἰσχύους μου αἰσχύος ἡδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ χώραν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἐνῶ αὐτὴ ἦτο πλήρης θλίψεων; ἐνῶ τὰ ἄλγη τὴν κατέστησαν ἀναίσθητον εἰς πᾶσαν ἐξωτερικὴν προσβολήν; Ἀς ἐξηκολούθει ἐκεῖνος νὰ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἤθελα ἄλλην παρ' αὐτὴν εὐδαιμονίαν, οὐδ' ἂν τὸ ἀποτροπαϊότατον ἐφαινόμην τέρας ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ πράγματος τὸ ὅποιον ὀνομάζεις κόσμον!

Δὲν ἡδυνήθην νὰ καταθλίψω τὴν ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς μου συγκίνησιν, ὅταν ἤκουσα τὸν λόγον τοῦτον ἡγέρθην θέλων νὰ περιπατήσω, ἀλλ' ἡ Ἰουλίττα μ' ἐμπόδισε.

— Ὡ, συγχώρει με, εἶπε μὲ φωνὴν ἱκετικὴν, συγχώρει με ὅτι σὲ θλίβω τοιοῦτοτρόπως. Τὸ νὰ μὴ λαλῶ περὶ ἐκεῖνου εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἔστω, Ἰουλίττα, τὴν ἀπεκρίθην πικρὸν στεναγμὸν καταπνίξας· λαλεῖ περὶ αὐτοῦ λοιπόν, ἀφοῦ τοῦτο σὲ ἀνακουφίζει· ἀλλὰ πῶς ἀκόμη καὶ τώρα νὰ μὴ εἰμυρῇς νὰ λησμονήσῃς ἐκεῖνον, ὅτε ὅλα τὰ περὶ σὲ τείνουν εἰς τὸ νὰ σὲ χορηγήσωσι νέαν εὐδαιμονίαν, νέαν ζωὴν, νέον ἔρωτα!

— Ὅλα τὰ περὶ ἐμὲ! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα ἀνσκιρτήσασα. Δὲν εἴμεθα εἰς τὴν Βενετίαν; ἢ ἀπατῶμαι;

Ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον· ἡ ἐξ ἀτλαζίου λευκοῦ ἐσθῆς της μυρίας ἐσχημάτιζε πτυχὰς περὶ τὴν λεπτὴν της ὀσφύ· ἡ ἐβενίην κόμη της ἐξεχύνετο ἀπὸ τῶν χρυσηλάτων μεγάλων καρφίδων, αἵτινες μόλις τὴν ὑπεβάσταζαν ἐτοιμόροπον, καὶ ὁ λαϊκὸς της περιεχέτο ὑπ' αὐτῆς, ὡς ὑπὸ μυριπνίου χνοῦ ἐκ μεταξῆς. Τόσον ὠραία ἦτο μὲ τὰς ὠχρὰς παρειάς της, μὲ τὸ μεδιόμα της ἐκεῖνο, τὸ γλυκύτητος ὁμοῦ καὶ σοβαρότητος μετέχον, ὥστε λησμονήσας τὰ σκληρὰ της λόγια ἐκινήθην ὅλος ψυχὴ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ· ἀλλ' ἡδὴ εἶχεν ὀλίγον ἀνασῦρει τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ, βλέπουσα διὰ τῶν ὕαλων, ἐφ' ὧν σελήνης ἀκτὶς ὑγρὰ εἶχεν ἀρχίσει νὰ υποφέγγῃ,

— Ὡ, Βενετία, πόσον παρήλλαξες! ἀνεφώνησεν· ἄλλοτε πόσον παιδρὰν σὲ εἶχα ἰδῆ, καὶ πόσον μὲ φαίνεσαι ἐρήμη σήμερον καὶ πένθιμος!

— Πῶς! διέκοψα εἰπὼν ἤλθες καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Βενετίαν! Καὶ πῶς, φίλη μου, νὰ μὴ μὲ τὸ εἶπῃς;

— Ἐβλεπα ὅτι πολὺ ἐπεθύμεις νὰ ἐπισκεφθῇς αὐτὴν τὴν περικαλλῆ πόλιν, καὶ ἡσθάνομην ὅτι θὰ μετέβαλλες πῶθον ἂν ἓνα λόγον ἐπρόφερα. Ἐσίωπησα λοιπόν, διὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία ν' ἀλλάξῃς ἀπόφασιν.

— Βεβαίως θὰ μετέβαλλα ἀπόφασιν! ἀπεκρίθην κρούσας κατὰ γῆς τὸν πόδα. Εἰς τὴν εἰσόδον τῆς ἐπαράτου ταύτης πόλεως, ἂν εὐρισκόμεθα, καὶ μ' ἔλεγες ὅτι ἤλθες καὶ ἄλλοτε εἰς αὐτήν, ἀμέσως θὰ δι-

ηύθυνα τὸ ἀκάτιον πρὸς ἄλλην, ὄχθην, ἀμόλυντον ἀπὸ πικρομυρίαν ἀνάμνησιν. Ἐκεῖ θὰ σ' ἔφερα, καὶ κολυμβητὴ ἀκόμη, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς τοιαύτης ἐπικινδύνου διαπορθεύσεως καὶ τῆς οἰκίας ὅπου εὐρισκόμεθα, οἰκίας ἥτις ἴσως εἰς πᾶν βῆμα σοῦ ἐνθυμίζει καὶ φλογερὸν τῶν βημάτων ἐκεῖνου ἴχνος! Λέγε με λοιπόν, Ἰουλίττα, λέγε με, διὰ τὸν Θεόν! μετὰ σοῦ ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω καταφύγιον κατὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος; Ὀνόμασε μίαν πόλιν... δεῖξέ με ἐπὶ τῆς Ἰταλίας μίαν γωνίαν, ὅπου ὁ τυχοδιώκτης ἐκεῖνος νὰ μὴ σε παρέσυρε!

Ἐκ τοῦ θυμοῦ ὠχρίασα καὶ ἔτρεμα σύσσωμος· ἡ Ἰουλίττα ἐστράφη καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ψυχρῶς· ἔπειτα δέ, στρέψασα πάλιν τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ παράθυρον,

— Βενετία, εἶπεν ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν σὲ ἡγάπησεν ἡ ψυχὴ μας... δὲν σ' ἐπαναβλέπω μὲ ἀδιαφορίαν οὔτε σήμερον... Τὸν ἦσο προσφίλης... ὁδοιπορὸν παντοῦ σ' ἐνθυμεῖτο καὶ ἐστέναζε, σὲ ὠνόμαζε περιπόθητόν του πατρίδα. Ἰδοὺ διατὶ σὲ ἀγαπῶ ἔτι καὶ τώρα. Ὑπῆρξες ἡ κοιτὶς τοῦ οἴκου του, τοῦ εὐγενοῦς οἴκου του, καὶ ἐν τῶν παλατιῶν σου φέρει ἀκόμη τὸ αὐτὸ ὄνομα ὃ εἶχε κ' ἐκεῖνος!

— Πρὸς Θεοῦ, εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίτταν μὲ βαρυκαρδίον φωνήν, πρὸς Θεοῦ! νὰ φύγωμεν, αὐριοῦ νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν περιπόθητον αὐτὴν πατρίδα!

— Σεῖς, ἂν ἀγαπᾷτε, ἐλεύθερος εἰσθε νὰ φύγετε καὶ Βενετίαν καὶ Ἰουλίτταν, μὲ ἀπεκρίθη μὲ ψυχρότητα παγετοῦ· ὅσον δι' ἐμὲ, εἰς κἀνενὸς διαταγὴν δὲν ὑπόκειμαι, καὶ ἀπὸ τὴν Βενετίαν θὰ φύγω ὁπόταν τοῦτο μ' εὐαρεστήσῃ.

— Ἐκατάλαβα, τὴν εἶπα μὲ καρδιακὸν παροξυσμὸν ὁ Λεώνης εἶναι εἰς τὴν Βενετίαν.

Ἡ Ἰουλίττα ἐτινάχθη ὡς ὑπὸ ἡλεκτρισμοῦ.

— Τί λέγεις! τί εἶπες! Εἰς τὴν Βενετίαν εἶναι ὁ Λεώνης; ἀνέκραξεν ὡς ἐν παραφροσύνῃ· καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τοῦ στήθους μου,

— Ἐπκνάλαβέ μου ὅ, τι εἶπες... πρόφερέ μοι τὸ ὄνομά του... νὰ τὸ ἀκούσω τοῦλάχιστον ἀκόμη μίαν φοράν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν εἰς τὰ ὄμματα της, ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων δὲ πνιγομένη λυγμῶν ἔμεινε σχεδὸν λιπόθυμος.

Τὴν μετεκόμισα εἰς τὸ ἀνάκλιτρον καὶ μὴ φροντίσας περιπλέον διὰ τὴν κατὰστασίν της, ἐπανάλαβα τὸ βᾶδιμά μου ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ τάπητος.

Καθὼς πρᾶνεται εἰς τὰ πελάγη τὸ κύμα ὅταν ὁ νότος κλείσῃ τὰς πτέρυγας, οὕτω καὶ ἡ ὀργὴ μου τότε κατηνύαθη, λύπη δὲ πικρὰ τὴν διεδέχθη, καὶ νὰ κλαίω ἤρχισα πράγματι ὡς γυνή.

Ἐπεται συνέχεια.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον δραματικώτατον μυθιστόρημα μετεφράσθη ἐπιτυχῶς παρὰ φίλου, καὶ ἄλλοτε εὐδοκίμως καλλιεργήσαντος τὰς Μούσας. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομά του· ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν τοῦτο. Σ. τ. Δ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΕ

Α'

Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1391, ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας, Φίλιππος ὁ Τολμηρὸς, ἐγκαταλείπων τὸ δουκάτον του, ἀπῆρχετο εἰς Παρίσιους, ἐνθα ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου τότε ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν θείων τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ἔκτου.

Ὁ υἱὸς του, κόμης τοῦ Νεβέρ, ὁ ἐπὶ νομασθεῖς βραδύτερον Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἔμεινε τότε μόνος εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ πατρὸς του, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του Μαργαρίτας δ' Αἰνώ.

Ὁ νεκρὸς πρίγκηψ, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα ἀπῆλθνατίσθη κατόπιν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νικοπόλεως, ἡγαπᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ προτερήματα, καὶ ἰδίως διὰ τὴν περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ τὸ ἱππεῦσιν μεγίστην αὐτοῦ ἐπιτηδεύτητα.

Ὁ κόμης — ὅστις δὲν ἡγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του — ἦτο μὲν καλλονὴς ἐξόχου, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐκφραστικῶν ἐκείνων καλλονῶν, αἵτινες ἐπισύρουν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν θαυμασμόν, ἢ μᾶλλον, ἦτο καλλονὴς ψυχρᾶς· ἡ δὲ ψυχρότης του αὐτὴ ἀπὸ τίνος εἶχε μεγάλως αὐξηθῇ. Τοῦτο δὲ διαφοροτρόπως ἐσχολιάζετο, μάλιστα δὲ ἐψιθυρίζετο ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος.

Ἀλλὰ τίνας;

Αἱ μᾶλλον κακαὶ γλῶσσαι παντὶ σθένει προσεπάθουν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἀλλ' ὁ κόμης ἦτο τόσῳ προφυλακτικὸς, ὥστε οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ τι.

Οὐχ ἦττον ἡμεῖς, εὐτυχέστεροι πάντων, ἐδυνήθημεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστικόν του.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς ἐσπέρας.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο γλυκεῖα καὶ μυρδεσσα, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Βουργονδίας ἐσπευδον νὰ ἐπανελθῶσιν οἰκαδε, ἐκτός τινων ἐρωτολήπτων νέων, αἵτινες, παραμένοντες μέχρι βαθεῖας νυκτός, ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς, παραδίδονται εἰς γλυκεῖς καὶ ὀνειροπόλους ρεμβάσεις.

Ἀς εὐαρεστηθῇ ὁ ἀναγνώστης, νὰ μὰς ἀκολουθήσῃ εἰς μίαν τῶν ὠραιότερων ὁδῶν τῆς πόλεως Διζόνης καὶ ἃς εἰσελθώμεν ἐν τῶς οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα εἶνε ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Πάραυτα ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ δωματίου ἀκούεται φωνή τις γυναικεῖα, γλυκεῖα καὶ περιπαθής.

— Γερτρούδη! Γερτρούδη!

— Κυρία!

— Κάνεις; — Κάνεις; — Αχ! δέν θά ἐλθῇ ἀπόψε. — Αλλ' εἶνε ἐνώρις ἀκόμη. — Κεῖ αὖτις θά ἀποθάνω.

— Αχ! δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ γυνή. ὀρμήσασα πρὸς τὴν κλίνην, ἐπ' ἧς ἐκεῖτο δεκαοκταεῖς νεῖς, ὠχρὰ καὶ ἐτοιμοθάνατος.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη νεῖς, Αἰμέττη Γεράρδου ὀνομαζομένη, εἶχεν ἀδελφόν, ὅστις κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς τοῦ δουκὸς Φιλίππου, καὶ ὁ ὁποῖος ἦν ἀγκάσθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του εἰς Παρίσιους πρὸ ἑξὶ δὲ μηνῶν εἶχεν ἀφῆκει μόνην τὴν ἀδελφὴν του εἰς Διζόνην ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς γραίας Γερτρούδης. Ἡ οἰκογένεια αὕτη δὲν ἦτο πλουσία.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός των, κατέφυγον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν μόνην κληρονομίαν, ἣν ἀφῆκεν αὐτοῖς ἡ δυστυχὴς μήτηρ των.

Ἡ Αἰμέττη ἐκέρδιζεν οὐκ ὀλίγα ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς, ὁ δὲ Πέτρος Γεράρδος, ἀνδρεῖος καὶ τολμηρὸς νέος, εἶχε κατατάχθῃ, ὡς εἴπομεν, εἰς τὸν στρατόν.

Ὅτε δ' ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρίσιους, συνέστησε τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν γραίαν Γερτρούδην, παρεκάλει δὲ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν οἰκίαν του ἐμποροράπτην τινά, Ὁκτάβιον καλούμενον, τοῦ ὁποῖου τὸ κατάστημα ἦτο ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ, φέρον ἐπιγραφήν ὁ Χρυσὸς Ἀμνός.

Ὁ Ὁκτάβιος εἶχεν ἄλλους ἐρασθῆ τῆς Αἰμέττης, τὴν ὁποίαν εἶχε ζητήσῃ εἰς γάμον, ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη ἐπιμόνως.

Ὁ Ὁκτάβιος δυσηρεστήθη μεγάλως καὶ ὤμοσεν ἐκδίκησιν οὐχ ἥττον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐξηκολούθει διατελὼν φίλος τῆς οἰκίας· ἀλλ' ἔκτοτε κατεσκόπευε τὰ διαδήματα τῆς νεάνιδος.

Τὸ κατάστημά του ἦτο ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς οἰκίας τοῦ Γεράρδου. Καὶ καθ' ὅλην μὲν τὴν ἡμέραν κατεσκόπευεν εὐκόλως, τὴν δὲ νύκτα, κλειόμενος ἐντὸς τοῦ καταστήματός του, ἐσθύνε τὸ φῶς καὶ κατεσκόπει προσεκτικῶς τὴν θύραν τῆς Αἰμέττης.

Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐπὶ τέλους νύκτα τινὰ εἶδε νέον, διαβαίνοντα καὶ σταματῶντα πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Αἰμέττης.

Ὁ Ὁκτάβιος ἠσθάνθη τότε χαρὰν ἀνέκφραστον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀγνώστος εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, παρέμεινεν ἐν αὐτῇ ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν καὶ ἐξῆλθε, κρύπτων ἐπιμελῶς τὸ πρόσωπον. Ἐσπέραν δὲ τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξῆλθε τὴν πρωΐαν. Καθ' ὅλην δ' ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Ὁκτάβιος ἔμεινεν ἀγρύπνος.

Ταῦτα πάντα ἐλαμβάνον χώραν ἕνα ἀκριβῶς μὴνὰ πρὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν γενομένην ἀνακάλυψιν, ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ Ὁκταβίου ἀνέχωρει διὰ Παρίσιους, φέρων ἐπιστολὴν διὰ τὸν Γεράρδον, ἐν ᾗ ὁ πονηρὸς καταστηματάρχης ἐχαρκατήριζε τὴν διαγωγὴν τῆς

ἀδελφῆς του διὰ τῶν μελανωτέρων χρωμάτων, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀφηγεῖτο τὸν ἐνοχὸν αὐτῆς ἔρωτα.

Δυστυχὸς ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Αἰμέττη εἶχε ὑποπέσει εἰς μέγα παρὰπτῶμα καὶ ὡς ἐκ τούτου κατετρώχετο ὑπὸ τῶν τύψεων τοῦ συνειδήτος, ἠθιόαντο δὲ ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὰς δυνάμεις τῆς ἐκλιπούσας. Αἱ δαψιλεῖς καὶ ἀσκησι προτιδεῖς τῶν ἱατρῶν, προσκληθέντων παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, κατ' οὐδὲν ἰσχύσαν ὅπως ἀποδώσῃ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ τὴν πρώτην αὐτῆς ζωήροτητά.

Ὁχρὰ, ἀδύνατος καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσα ἀπλανές, ἡ δυστυχὴς, ἔκειτο κλινῆρας, ἀναμεινόμενα ἐκείνην, εἰς ὃν εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν ζωὴν τῆς καὶ τὴν τιμὴν τῆς.

Ἡ γραία Γερτρούδη γονυπετὴς πρὸ τῆς κυρίας τῆς, κατεφίλει τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ τὰς κατέβρεχε διὰ τῶν δακρύων τῆς.

— Καλή μου Γερτρούδη, ἐψιθύρισε ἀφῆνης ἡ Αἰμέττη, πῆγινε νὰ ἰδῇς μήπως ἔρχεται! . . . Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἶδω πρὶν ἀποθάνω! . . .

— Κυρία μου! κυρία μου! . . . εἶπεν ἡ δυστυχὴς γραία ὀλολύζουσα, δέν θ' ἀποθάνῃς. Ὀχι! δέν θ' ἀποθάνῃς!

Ἡ Αἰμέττη ἤγειρε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῷ μειδίαμα ἀλγεινὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς.

— Νὰ πῆς εἰς τὸν Πέτρον, ἐπανάλαβε μετ' ἀγωνίας, ὅτι πολὺ ὑπέρερα . . . καὶ ὅτι πρέπει νὰ με συγχωρήσῃ . . . διότι ἀποθνήσκω . . . Θέλω μόνον νὰ τοῖ συγχωρήσῃ . . . ἐκείνον! . . . εἶνε ἡ τελευταία μου θέλησις! . . . Αχ! τὸν ἀφίνω μόνον! . . . πτωχὲ ἀδελφέ μου! . . . ἦτο τόσῳ καλός . . . με ἡγάπα πολὺ! . . . Ἄκουσε, Γερτρούδη, ὅταν σκέπτομαι τὸ παρὰπτῶμά μου! . . . ὅταν φαντάζομαι τὴν λύπην του! . . . Αχ! . . . ὁ Θεὸς νὰ μ' εὐσπλαγχνίσῃ! . . .

Ἐσιώπησε καταπεποννημένη, ἀλλ' ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῶν χειλέων τῆς ὅτι προσήνετο. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν δύο ἄνδρες διηυθύνοντο ἐσπευσμένως πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς νέας.

— Ρολάνδε! Ρολάνδε! ἔλεγε χαμηλοφῶνως ὁ νεώτερος ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν συντροφόν του, φοβοῦμαι πολὺ μήπως δέν προφθάσωμεν!

— Ὁ ἱατρὸς Θιερρύ δέν σὰς εἶπεν ὅτι δυνατόν ὁ κίνδυνος νὰ παρέλθῃ; . . .

— Δέν τὸ ἐλπίζω, Ρολάνδε . . . ὁ Θεὸς ἀπερῆσσε νὰ με τιμωρήσῃ . . . Ἄκουσον, ὅταν ἐγὼ θά ἦμαι πλησίον τῆς, σὺ θά τρέξῃς νὰ φέρῃς τὸν ἱατρὸν Θιερρύ. Ἄς ἐλθῇ ἀμέσως . . . τὸν παρακαλῶ . . . τὸ θέλω!

Οἱ δύο νέοι, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ κόμης τοῦ Νεβέρ, ὁ δ' ἕτερος ὁ δούξ Ρολάνδος τῆς Βωδρικούρτης, ἀρίκοντο ἤδη πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Αἰμέττης.

— Ὑπαγε, Ρολάνδε, εἶπεν ὁ κόμης, εἰς ἀγων κλειδὰ τινὰ εἰς τὸ κλεῖθρον τῆς θύρας, ὑπαγε καὶ ἐπίστρεψον ταχέως.

Ὁ δούξ ὑπήκουσεν, ὁ δὲ κόμης ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ὥθησε βιαίως τὴν θύραν τοῦ

δωματίου τῆς Αἰμέττης καὶ ἔστη πρὸ τῆς ἐρωμένης του.

— Αἰμέττη! ἰδοὺ με! . . . ἦλθον!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστέναιξεν βαθέως καί, ἡμιανεγείρασα τὴν κεφαλὴν τῆς, ἐλάβεν ἐκείνην τοῦ κόμης καὶ περιεπτύξατο αὐτὴν σπασμωδικῶς.

— Ἰωάννη μου! . . . ἀγαπητέ μου Ἰωάννη! . . . ἦλθες λοιπόν; . . . μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη; . . . Αχ! τὴν ἔβλεπον εὐχαιρημένη!

— Ν' ἀποθάνῃς; . . . ἀνέκραξεν ὁ κόμης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλησθησαν δακρύων. Νὰ σε χάσω, γλυκεῖα καὶ φιλόπατρη μου φίλη; Εἶσαι ἀνόητος! . . . Ὑπέφερες, ἀγγελέ μου, πολὺ, καὶ ὑποφέρεις ἀκόμη . . . ἀλλὰ ν' ἀποθάνῃς . . . τόσῳ νέα, τόσῳ ὠραία! . . . Αχ! εἶνε ἀδύνατον! . . . Σκέρθητι ὅτι εἰμαι πανίσχυρος καὶ πλούσιος διὰ πάσης θυσίας θέλω νὰ σε σῶσω, διότι σὲ ἀγαπῶ!

Ἡ Αἰμέττη ἐμειδία.

— Ἰωάννη μου, πόσον εἶσαι καλός! . . . εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ ἀγωνιώδους.

— Αἰμέττη μου! τί ἔχεις; . . . Καὶ νὰ μὴ ἔρχηται αὐτὸς ὁ Θιερρύ! . . . Ὡ! δυστυχία του! . . .

— Ἰωάννη μου, ἡσύχασε, ἐπανάλαβε ἀσθενῶς ἡ νεῖς, δέν ἔχω ἀνάγκην ἱατροῦ. Ἀπ' οὗτο εἶσαι πλησίον μου, αἰσθάνομαι καλλίτερον . . . Τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον ἐπίεζε τὸ στήθος μου, ἐξηφανίσθη. Ὡ! καί, Ἰωάννη μου, θέλω νὰ ζήσω . . . Προσπάθησον νὰ ζήσω, καὶ θά σε ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον! . . .

Καί, συγκεντρώσασα τὰς δυνάμεις τῆς, ἔλυσε τὴν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ περιέβαλε δι' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ὁ Ἰωάννης ἐνηγαλίσθη αὐτὴν περιπαθῶς καὶ τὰ δάκρυα ἐπνιγον τὴν φωνὴν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κρότος ἡκούσθη εἰς τὴν θύραν.

— Εἶνε ὁ ἱατρὸς! ἀνέκραξε μετ' ἀγαλλιάσεως ὁ κόμης.

Ἡ Γερτρούδη ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἐξέβλε φωνὴν τρόμου.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ κόμης ὑποστηρίζων τὴν γραίαν, ἥτις ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ δέν ἐδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Αἰμέττη! . . . Γερτρούδη! . . . ἡκούσθη φωνὴ πῖς ἐξῶθεν, ἀνοίξατε . . . εἴμ' ἐγώ! . . .

— Ὁ ἀδελφός μου! . . . ἐφώνησεν ἡ Αἰμέττη τρέμουσα.

Καὶ ἐπανάπεσεν ὠχρὰ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ὁ δὲ κόμης μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

Ὁ Γεράρδος, νομίσας ὅτι αἱ δύο γυναῖκες ἐκοιμῶντο, ἐβίασε τὸ κλεῖθρον τῆς θύρας διὰ τοῦ ξίφους του καὶ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἀδελφὴ μου! . . . ἀδελφὴ μου! . . . Ὡ! εἶνε νεκρά! . . .

— Ὁχι, ζῇ, ἀπήντησεν ὑποκώφως ὁ κόμης.

— Τίς εἶσαι σύ, ὅστις εὐρίσκεισαι εἰς τοιαύτην ὥραν παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀδελφῆς μου; ἐφώνησεν ὁ Γεράρδος, προχωρῶν πρὸς τὸν κόμητα.

— 'Ο Γεράρδος της.

— 'Ο Γεράρδος ἐφορίκισε.

— Πολύ καλά, εἶπε. Γερτρούδη, υπαγέ, νὰ φέρῃ τὸν Ιερέα!... Ἀς ἐλθῇ νὰ εὐ-
λόγησῃ τὸν γάμον.

— Γεράρδε!

— Τι;

— 'Ογάμος αὐτός εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ!

— Ἀδύνατον;

— Ναι.

— Λοιπόν;

— Ἰδέ με καλά... ἡ μορφή μου δὲν

σ' ἐνθυμίζει τὴν τοῦ κυρίου σου;

— Εἶσθε ὁ κόμης 'Ιωάννης τοῦ Νεβέρ.

Ναι, σὰς ἀναγνωρίζω!

— Μ' ἐννοεῖς λοιπόν;

— Ἀθλίε!

— Γεράρδε!

— Ναι, θ' ἀποθάνῃς!...

— Καὶ τίς σοι εἶπεν ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ

ζήσω;... Κτύπα!

— Ἀ! ὄχι, δὲν θὰ σε δολοφονήσω!...

Ἐχομεν καὶ οἱ δύο τὰ ξίφη μας, τὸ ἰδι-

κὸν μου μοί το ἐδώρησεν ὁ πατήρ σου...

Ἐμπρός, ὑπερασπίσθητι!

— Ὅχι.

— Ὑπερασπίσθητι ἢ σὲ φονεύω!

Καὶ ὁ Γεράρδος, ὡχρὸς ἐξ ὀργῆς, προὐ-

χώρησε πρὸς τὸν κόμητᾶ.

— Δὲν θέλεις λοιπόν νὰ ὑπερασπισθῇς;

— Ὅχι...

— Τόσῳ τὸ χειρότερον!... σὲ φονεύω

ὡς σκύλλον.

Καὶ ἀρπάσας τὸν κόμητᾶ, ἔριψεν αὐ-

τὸν κατὰ γῆς.

Τότε ἄγων τρομέρως καὶ πείσματῶδης

συνήφθη μετὰ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ὁ δυστυχὴς κόμης ἐπάλασε μὲν γενναίως,

ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν, ὅτε φωναί

γοεραὶ ἀντήγησαν ἐν τῷ δωματίῳ:

— Βοήθειαν!... βοήθειαν!... ὁ κό-

μης τοῦ Νεβέρ δολοφονεῖται!...

Καὶ πάραυτα ἐνεφανίσθη ὁ 'Ρολάνδος,

ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Θιερρύ καὶ τῆς

περιπόλου, ἥτις, τυχαίως ἰδούσα τὴν θύ-

ραν τῆς οἰκίας ἀνεωχμένην καὶ νομίσασα

ὅτι κλοπὴ τις διεπράχθη, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Πάραυτα ὁ Γεράρδος συνελήφθη.

— Ἀπαιτῶ νὰ μὴ ἐγγίσῃ κάνεις τὸν

ἀνθρωπον τοῦτον, ἐφώνησεν ὁ κόμης. Θά

μοὶ ἀποκριθῇτε διὰ τῆς κεφαλῆς σας!...

Τῆς περιπόλου ἀπελούσης μετὰ τοῦ Γε-

ράρδου, ὁ δυστυχὴς κόμης ὤρμησε πρὸς

τὴν κλίνην τῆς νεάνιδος, ἐγονυπέτησε πρὸ

αὐτῆς καὶ ἔλαβε περιπαθῶς τὴν χεῖρά της.

Ἡ χεὶρ ἦν ψυχρά.

Ἡ Αἰμέττη ἦτο νεκρά!

...

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Γεράρδος, εἰσα-

χθεὶς εἰς δίκην ἐπὶ ἐπιθέσει κατ' ἀνωτέρου,

κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινὴν τῆς μαστιγώ-

σεως καὶ τῆς ἀποπομπῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ

σώματος τῆς χωροφυλακῆς.

Μετὰ ἓνα δὲ μῆνα ἀνεχώρει διὰ Πα-

ρισίους, εἰσερχόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν

τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλιάς ὑπὸ τὸ ὄνομα

Καπελούζος, ὄνομα οἰκογενειακὸν τῆς μη-

τρὸς του.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

— Μετ' ἐγνωμοσύνης δημοσιεύμεν τὸ κατωτέρω κα-
ταχωριζόμενον ὥραιον διήγημα τοῦ Ἀγγλου Ἑδ-
γάρδου Πόου, ὅπερ εὐπρεστέρη νὰ φιλοτεχνήσῃ
ἐπὶ τούτῳ διὰ τὰ *Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα* ὁ
γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον συγγραφεὺς τῆς *Παπύ-
σης 'Ιωάννης*. Σ. Τ. Δ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Διήγημα Ἑδγάρδου Πόου. Μετάφρ. Ε. 'Ροίδου.

...

Τὴν ταπεινὴν, ἀλλὰ καὶ παραδοξοτά-

την ἱστορίαν, ἣν μέλλω νὰ διηγηθῶ, πολὺ

φοβοῦμαι ὅτι οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ, ἀφοῦ

ἐγὼ αὐτὸς προσπαθῶ ἐνίοτε νὰ πεισθῶ ὅτι

εἶναι κακὸν ὄνειρον ἢ γέννημα παραφροσύ-

νης. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν οὔτε τρελλὸς

εἰμαι οὔτε ὄνειρεύομαι ἐνῶ γράφω. Μέλλων

αὐριοῖν ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς ἀγχόνος αἰσθά-

νομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐλαφρώσω δι' εἰλι-

κρινοῦς ἐξομολογήσεως τὴν καρδίαν μου.

Τὰ ἀνήκουστα παθήματά μου, διηγοῦμαι

ἀνευ τῆς παραμικρῆς ἀξιώσεως νὰ τὰ ἐξη-

γήσω. Γνωρίζω ὅτι εἰς τοὺς πολλοὺς θὰ

φρανῶσιν ἔτι μάλλον ἀλλόκοτα ἢ φοβερά,

ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ νὰ εὐρεθῇ μετὰ τῶν

ἀναγνωστῶν μου εὐβριθῆς τις ἀνθρωπός

στις, ἐξετάζων μετ' ἀπαθούς λογικῆς ὅσα

ἐγὼ διηγοῦμαι ῥιγῶν ἐκ τῆς φρίκης, θέλει

δυνήθῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ταῦτα οὐδὲν εἶχον

τὸ ἔκτακτον, ἀλλ' ἦσαν ἀναγκαῖα συνέ-

πειαι αἰτίων φυσικῶτάτων.

Παιδιόθεν διεκρινόμην διὰ τὴν ἡπιότη-

τά τοῦ χαρακτῆρός καὶ τὴν ἄκραν πρὸς

πάντας φιλοστοργίαν. πρὸ πάντων ὁμῶς

ἠγάπων τὰ ζῶα καὶ εὐτυχιστάτας στίγ-

μας τῆς ζωῆς μου ἐθεώρουν ὅσας διήνουν

περιποιοῦμενος καὶ θωπεύων αὐτά. Ἡ

τοιαύτη μου κλίσις συνήζησε μετ' ἐμοῦ

καὶ ἔμεινεν ἀμειώτως καὶ ἀφοῦ ἠνδρώθην.

Ὅσοι ἔτυχεν ἀγαπήσωσιν ἔμπνον καὶ πι-

στὸν σκύλον κάλλιστα γνωρίζουσιν ὁποῖα

ἀνεξάντλητος πηγὴ ἡδονῆς εἶναι ἢ πρὸς

αὐτὸν οἰκειότης. Εἰς τὰς θωπείας ζῶου

ἀγαπῶντος ἡμᾶς, ἀνευ τινὸς ὀπισθοβου-

λίας καὶ μέχρι αὐτοθυσίας, ἐνυπάρχει τι

κατανυκτικώτερον πάσης πρὸς ἀνθρώπους

φιλίας, πρὸ πάντων διὰ τοὺς διδασκέντας

ὑπὸ τῆς σκληρᾶς πείρας νὰ ἐκτιμῶσι τοὺς

ἀνθρώπους κατ' ἀξίαν.

Νυμφευθεὶς νεώτατος ἡτύχησα νὰ εὐρω

παρὰ τῇ συζύγῳ μου ὁμοίως πρὸς τὰς ἰδι-

κάς μου κλίσεις. Ὁ Θεὸς δὲν ἐχάρισεν ἡμῖν

τέκνα καὶ τοῦτο συνέτεινε πιθανῶς νὰ κα-

ταστήσῃ ἡμᾶς ἔτι φιλοστοργωτέρους πρὸς

τὰ κατοικίδια ζῶα. Εἴχομεν πτηνὰ, μι-

κρὸν πίθηκον, ὥραιον σκύλον, κονίκλους

καὶ ἓνα γάτον. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο

ζῶον ἐξόχου μεγέθους καὶ καλλονῆς καὶ

ἔτι θαυμαστότερος διὰ τὴν ἀγχινοίαν.

Ταύτην ἐξυνοῦσα ἡ σύζυγός μου μοὶ ὑ-

πενθύμιζεν ἐνίοτε γελῶσα τὴν δημῶδη πρό-

ληψιν, καθ' ἣν οἱ μάχοι μετεμψυχοῦνται εἰς

μαύρους γάτους. Ὅπως δὴποτε ὁ Πλού-

των, τοιοῦτο ἦτο τοῦ ἰδικοῦ μου τὸ ὄνο-

μα, κατέστη ὁ εὐνοούμενος καὶ ἀχώριστος

σύντροφός μου. Παρ' ἐμοῦ μόνον ἐλαμβανε

τροφὴν καὶ ἐμὲ ἠκολούθει ἀπανταχοῦ τῆς

οἰκίας καὶ τοῦ κήπου, δυσκόλως πειθόμε-

νος νὰ μὴ με ἀκολουθῇ καὶ καθ' ὁδόν.

Ἡ τοιαύτη ἡμῶν φιλία διήρκεσεν ἑπτά

...

ὅλα ἔτη, ὅτε ὁ χαρακτήρ μου ὑπέστη βα-

θμηδὸν ἀλλοίωσιν ῥιζικὴν. Ταύτης αἰτία

ἦτο, αἰσχύνομαι νὰ τὸ εἰπῶ, ἡ οἰνοποσία.

Ἡ μέθη με καθίστα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέ-

ραν σκυθρωπότερον, ἀγροίκον, ἐγωίστην

καὶ κακότροπον πρὸς τὰ πλάσματα, ἀτινὰ

ἠγάπων πρὶν περιπαθῶς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς

ἐκείνης ἤρχισα νὰ κακομεταχειρίζομαι καὶ

μετ' οὐ πολὺ κατήντησα νὰ δέρω τὴν γυ-

ναῖκά μου καὶ τὰ ταλαίπωρα ἡμῶν οἰκι-

ακὰ ζῶα, πρὸ πάντων τὸν δυστυχῆ σκύ-

λον, τοῦ ὁποίου πλειστάκις ἀντήμειψα διὰ

λακτισμάτων τὰς θωπείας. Μόνον τὸν

Πλούτωνα ἀπέιχον ἀκόμη νὰ κακοποιῶ.

Ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς μέθης μεταβολὴ τοῦ χα-

ρακτῆρός μου συνεπληροῦτο καθεκάστην.

Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει πάθος θηριωδέστερον

τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ οἰνόπνευμα. Τοῦτο ὑ-

περίσχυσεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς συστολῆς,

ἐξ ἧς ἐφευδόμεν ἔτι τοῦ γέροντος Πλούτω-

νος, διδασκέντος ἀκακίαν διὰ βραδυσμῶν

πόσον εἶχον γίνεαι κακός.

Ἐσπέραν τινὰ ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν

ἔτι μάλλον τοῦ συνήθους οἰνοβαρῆς ἐνό-

μισα ὅτι ὁ Πλούτων με ἀπέφευγε. Θυμω-

θεὶς ἐκ τούτου ἤρπασα αὐτὸν ἐκ τοῦ τρα-

χήλου τόσον βιαίως, ὥστε τὸ δυστυχὲς

ζῶον, φοβηθὲν καὶ πειρώμενον νὰ διαφύγῃ

ἐδάγκασεν ἐλαφρότατα ἓνα τῶν δακτύλων

μου. Ἀγνοῶ τί τότε μοὶ συνέβη καὶ ὑπὸ

τινὸς κατελήφθη μανίας. Ἡ ἀληθὴς μοῦ

ψυχὴ μοὶ ἐφάνη ἐξερχομένη τοῦ στήθους

μου καὶ ταύτην ἀντικαθίστῶσα ὑπερδια-

βολικὴ τις κακία. Ὑπὸ ταύτης οἰστη-

λατούμενος ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου

μαχαίριδιον καὶ, ἐξακολουθῶν νὰ σφίγγω

τὸν τράχηλον τοῦ πτωχοῦ ζώου διὰ τῆς

ἀριστερᾶς, ἐξώρυσκα ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐρυθρίῳ καὶ φρίσσῳ διηγούμενος τοιαύ-

την θηριωδίαν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἀφοῦ διεσκεδάσθησαν οἱ

ἀτμοὶ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἡσθάνθη ἐντρο-

πὴν τινὰ καὶ τύψιν συνειδήσεως διὰ τὴν

μοχθηρίαν μου. Τὸ αἰσθημα ὁμῶς τοῦτο

οὔτε ζωηρὸν ἦτο οὔτε διήρκεσε πολὺ μετὰ

τινας δ' ἡμέρας εἶχον ἀποπνίξει ἐντελῶς

εἰς τὴν ψῆφιν καὶ τὴν ῥακὴν πᾶσαν ἀ-

νάμνησιν τοῦ κακουργήματός μου.

Ὁ γάτος ἐν τούτοις ἐθεραπεύθη προτόν-

τος τοῦ χρόνου. Τὴν θέσιν τοῦ ἀπόντος ὀ-

φθαλμοῦ κατεῖχε κόκκινος καὶ εἰδεχθῆς

λάκκος· κατὰ τὰ λοιπὰ ὁμῶς τὸ ζῶον ἐ-

φαίνετο καλῶς ἔχον καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέ-

λαβε τὰς προτέρας ἐξεις καὶ τοὺς συνή-

θεις ἀνὰ τὴν οἰκίαν περιπάτους. Ἐπόμε-

νον ὁμῶς ἦτο νὰ κρύπτεται καὶ νὰ φεύγῃ

ἅμα με ἡσθάνετο πλησιάζοντα. Ὅσον καὶ

ἂν εἶχεν ἡ καρδία μου παρωθῇ, ἡσθάνο-

μην ἐν τούτοις ἀθυμίαν τινὰ βλέπων τὴν

ἀντιπάθειαν καὶ τὴν φρίκην, ἣν ἐπροξένουν

εἰς πλάσμα τὸ ὁποῖον πρότερον με ὑπερη-

γάπα. Ἡ ἀθυμία ὁμῶς αὕτη μετεβλήθη

βαθμηδὸν εἰς ὀργὴν καὶ ὀρεξιν ἐκδικήσεως.

Τότε κατὰ πρῶτον ἡσθάνθη τὴν τελείαν

μου καταλήψιν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ἐμ-

φύτου πάσης ἀνθρωπίνης καρδίας κακίας. Οἱ

θεωροῦντες τὸν ἀνθρωπον ὡς φύσει ἀγαθὸν

καὶ μόνον ἐξ ἀνάγκης ἢ συμφέροντος κα-

κουργοῦντα δὲν ἔτυχε, φαίνεται, νὰ ἰδῶσι